

čepel. In to je kočarja rešilo, — sicer bi bili vsi mrtvi. Tako pa so ostali otroci in žena nepoškodovani. Le njega je nekoliko udarilo bruno na levo ramo.

Vsi so kričali in trepetali: »Mama, ata, mama«. Jokali so otroci in v temi iskali materine roke. Mati jih je jokaje tolažila, dasi sama ni upala na rešitev. Kočar je kričal iz vsega grla na pomoč v nadi, da ga zgoraj kdo sliši. Po dolgem času, ko je bil že ves hripav, je obmolknil in poslušal. Zazdelo se mu je, da čuje zgoraj nad seboj nekak ropot in hrušč. In začel je vpiti iznova. Sedaj se mu je pa pridružila še žena in otroci. Dolgo so kričali, da so bili že vsi upehani, ko se je začulo tik nad njimi:

»Potrpite, rešitev je tu!«

Nedolgo potem se je zasvetlikalo — prvo bruno je bilo odstranjeno. Za njim drugo, tretje ... Ljudje so prišli v razvaljeno kočo in izvlekli iz nje polomedlelo družino. Ko so se reveži drug za drugim počasi zavedeli, se je kočar jel zahvaljevati.

»Ah, kaj bi — saj to je naša dolžnost, da pomagamo po svojih močeh,« so se branili gasilci in drugi, ki so pomagali kopati.

»Ampak — postaral si se nocoj, Kočar,« je rekel nekdo. »Ves siv si.« Tedaj ga je pogledala tudi žena in otroci. Zinka je opomnila:

»Mama, dajte atu vode, da si umijejo glavo. Poglejte, da imajo vse bele lasel!«

Kočar se je nehote nasmehnil in dodal pošaljivo in polotožno:

»Eh, nekaj mora biti za spomin; ker take noči človek ne sme pozabiti kot je bila nocojsnja.«

Ko so si nekoliko oddahnili, so šli v trg. Ko je Kočar zagledal celo vrsto vpepeljenih hiš, se je začudil.

»Kaj je tudi gorelo?«

»Joj, pa še kako! Pri Tomcu se je vnelo, potem je šlo pa kar po vrsti ...«

Tisto leto je bila za mnogo družino žalostna Velika noč. Tako žalostni so šli ljudje na Veliko soboto k procesiji — in zvonovi so klenkali kakor pri pogrebu ... Edini Kočarjevi so bili veseli, dasi jim je potres uničil popolnoma vse ... A veselili so se vsaj življenja. In življenje človek šele prav ceni, ko je enkrat prebil veliko — smrtno nevarnost. G n j e v o š.

V radosti ...

Pa vrnile
so se ptičke
lastovičke
zdrave k nam.

Pa zapeli
spet so drozdi
v mladem gozdi
pesmice.

Pa so srca
vztrepetala,
vzvalovala
v radosti ...

Bogumil Gorenjko.

